

I henhold til stk. 2 er værnscheferne over for forsvarschefen ansvarlige for de forhold, for hvilke der påhviler forsvarschefen et ansvar, men i øvrige forhold er de direkte ansvarlige over for forsvarsministeren.

Stk. 3 svarer til §§ 2, 18 og 30 i lov nr. 276 af 18. juni 1951. Der sker ikke ved bestemmelsen nogen ændring i det forhold, at chefen for søværnet, chefen for flyvevåbnet, cheferne for forsvarrets korps og institutioner samt hærens våbeninspektører direkte er underlagt forsvarsministeren i personelforhold, jfr. § 8, næstsidste stk., i lovbekendtgørelse nr. 131 af 31. marts 1952. En ændring af dette forhold vil forsvarsministeren om fornødent kunne foretage i henhold til lovforslagets § 9, stk. 1.

Til § 5.

I stk. 1, 2. punktum, indeholdes hjemmel til ved kgl. anordning at fastsætte, hvilken grad befalingsmænd skal have for at kunne beklæde visse chefstillinger m. v. inden for forsvaret. I de nugældende love er der givet detaljerede bestemmelser på dette område, således f. eks. at chefen for et regiment er oberst. Bestemmelser af denne art findes at burde træffes ved kgl. anordning. Om forsvarsstyrelsens medlemmer er der givet regler i 1. punktum, jfr. herved til dels også § 265 i lov nr. 5 (lovtidende B. III) af 7. juni 1958 om normering og klassificering af statstjenestemandstillinger.

Stk. 2 og 3 svarer for så vidt angår forsvarschefen, værnscheferne og chefen for forsvarsstaben til bestemmelserne i § 12 i lovbekendtgørelse nr. 131 af 31. marts 1952.

Til § 6.

Stk. 1 svarer til § 4 i lovbekendtgørelse nr. 131 af 31. marts 1952.

Stk. 2 og 3 svarer til § 6 i nævnte lovbekendtgørelse, idet der dog i lovforslagets stk. 2 blandt de spørgsmål, som forsvarsstyrelsen skal drøfte og samordne, er indføjet fordelingen af bevillinger mellem værnene. Dette er i overensstemmelse med gældende praksis.

Til § 7.

Det anses for påkrævet, at der åbnes mulighed for at foretage en tæveling af ledelsen i værnene, således at den ene del får til opgave såvel i fred som i krig at varetage værnenes opbygning, administration og understøttelse med forsyninger og lignende. Den anden del får særlig til opgave at varetage den operative ledelse af styrkerne, jfr. definitionen nedenfor, og den operative planlægning,

d. v. s. planlægning af *indsatsen* af styrkerne m. m. Spørgsmålet om, hvilke styrker og hjælpemidler der kan stilles til rådighed for den operative side, henhører altså under den del, der beskæftiger sig med værnenes opbygning m. m.

Den administrative byrde, der i fredstid påhviler en værnschef, gør det umuligt for ham på betryggende måde at forberede sig til løsning af føringsopgaver. Man har draget konsekvensen heraf bl. a. i Norge ved en opdeling af værnskommandoerne, og i det danske flyvevåben har der ligeledes fundet en udskillelse sted, idet en særlig flyvertaktisk kommando er oprettet til varetagelse af det operative planlægningsarbejde og den operative ledelse af styrkerne.

Hensynet til NATO-samarbejdet understreger betydningen af en sådan deling af beføjelser, idet det af praktiske grunde er meget ønskeligt, at de opgaver, på hvilke NATO-samarbejdet tager sigte, nemlig forsvarsplanlægningen og den operative ledelse af styrkerne, allerede i fredstid er adskilt fra de opgaver, hvis varetagelse i en krigssituation er et nationalt ansvar, såsom værnenes administration og understøttelse med forsyninger og lignende.

Det fremgår af forslaget, at forsvarsministeren fastsætter de nærmere bestemmelser om de i paragraffen omhandlede chefers beføjelser. Det vil herigennem bl. a. være muligt at fastlægge de pågældendes stilling over for værnscheferne og forsvarschefen, jfr. § 3, stk. 2, og at indpasse deres virksomhed i det allierede kommandosystem. Det vil ligeledes være muligt at bestemme, at militære styrker, der er afsat til løsning af en fælles opgave, f. eks. luftforsvaret, kan undergives en fælles operativ ledelse, uanset deres kommandomæssige tilhørsforhold.

Forslagets § 7, stk. 2, svarer til bestemmelserne i lovbekendtgørelse nr. 131 af 31. marts 1952, § 11, stk. 3, dog således, at varetagelsen af de omhandlede regionale forsvarsopgaver er overdraget chefen for hæren i stedet for som hidtil de respektive landsdelskommandoer. Denne formulering er ikke til hinder for, at opgaverne kan delegeres til lavere led. Bestemmelsen er en undtagelse fra den almindelige regel i § 4 om, at værnscheferne har kommando over deres værn, der ville føre med sig, at cheferne for søværnet og flyvevåbnet ville have de i nærværende bestemmelse omhandlede opgaver for deres værns vedkommende.

Udtrykket „operativ ledelse“ er ligesom „kommando“ et i NATO-samarbejdet anvendt begreb, der kort kan defineres som en chefs myndighed til på det operative område at stille chefer for tildelte enheder opgaver, at forlægge disse enheder og at